

DE TRIBUNE

Redactieadres:

D. J. WIJNKOOP, Ringkade 41
Amsterdam.

SOC. DEM. WEEKBLAD

Administratieadres:

J. C. CETON, Wijtenbachstraat 13
Amsterdam.

- VERSCHIJNT ELKEN ZATERDAG. -

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling 40 cent per 3 mnd.
Buitenland 65 ct. Losse nummers 3 ct.

Advertentiën per regel 15 cent. Bij abonnementen speciaal tarief.

Orgaan van de Soc.-Dem. Partij

Redactie: J. C. CETON, H. GORTER,
W. v. RAVESTEIJN Jr. en D. J. WIJNKOOP.

INHOUD: Ons Kongres. — Parlementaire Kroniek: De Steenhouwerswet I. — Het Bakkers-Kongres. II. — Uit het Buitenland: Duitschland. — Het einde eener heerschappij. — Kleine Berichten. — Van de Afdelingen. — Korrespondentie. — Advertentiën. — Feuilleton: Openingsrede van het Kongres.

Ons Kongres.

Het was — dit zal wel aller indruk zijn geweest — een goed kongres, ons tweede jaarkongres, dat wij j.l. Zaterdag en Zondag te Rotterdam hielden. Niet alleen dat alle afdelingen gedelegeerden hadden gezonden, maar ook de belangstelling onzer partijgenooten uit Rotterdam, Den Haag, Leiden en Amsterdam, was zoo groot, dat de zaal van Bonieski voortdurend goed was bezet.

Maar deze uiterlijkheid was dan ook geheel in overeenstemming met de innerlijke geest en met ons werk. Die er waren voelden dat ze daar stonden voor de jonge sociaaldemocratie, die Nederland nog veroveren moet, het Nederlandsche proletariaat nog inlijven moet in het reusachtig wordende leger van de Internationale. De Sociaaldemokratische Partij, die op het eerste jaarkongres te Amsterdam en op het Internationaal Kongres te Kopenhagen getoond heeft, dat ze niet kan worden doodgedrukt, toonde te Rotterdam dat ze zich heeft gevestigd, dat de wil naar de macht voor het Marxisme in de arbeidersbeweging in haar begint te leven, dat ze metterdaad *niet enkel een inzicht wil zijn maar de praktijk zelve* van de snelste weg, om door middel van politiek en vakbeweging ook de Nederlandsche arbeidersklasse uit de kapitalistische ellende naar de nieuwe wereld van het socialisme te voeren. En, partijgenooten, wij beloven elkander en de Nederlandsche arbeiders dat, nu wij eenmaal gevestigd zijn, op ons derde jaarkongres in Den Haag ook de uiterlijke groei zal getuigen van onze ontwikkeling.

Onze pers.

Er stonden belangrijke punten op onze agenda, en we hebben ze afgehandeld. *De Tribune*, de vakbeweging, en de Kiesrecht-actie waren wel het belangrijkste. Er is eenige uren gediscussieerd over de zeer moeilijke kwestie van ons orgaan. *De Tribune* moet immers tegelijk propagandablads zijn naar binnen en agitatieblad naar buiten. Het moet de internationale uitvoerig behandelen, daar geen ander orgaan in Nederland de socialistische internationale aan de arbeiders doet kennen. Het moet de *revolutionaire politiek* aan de arbeiders doen zien, omdat geen enkel ander blad tot de Hollandsche arbeiders daarover spreekt. Het moet aan de „praktische” modernen voortdurend de ervaringen van de revolutionaire klassenstrijd en aan de „revolutionaire” syndicalisten zonder ophouden de leeringen van de praktische sociaaldemocratie voorhouden. Het moet tot de eigen partijgenooten over hun nog onbekende proletarische wereld-vraagstukken spreken, maar tegelijkertijd het door dezen reeds duizendmaal gehoorde eenvoudigste socialistische woord voor de nog volkomen onverschillige massa telkens en telkens herhalen. Het moet tegelijk de kern scholen en de massa aantrekken; de kronkelpaden der politiek ruimschoots verlichten en tevens het omvangrijke veld der vakbeweging doorploegen; het moet alles, wat tien bladen in Nederland minstens *moesten* doen, maar helaas nalaten; en het moet dat alles in één klein weekblad. Partijgenooten, het is geen wonder, dat er op het Kongres veel gesproken moest worden om na te gaan hoe men dit alles het best zou schikken. Geen wonder ook, dat het besluit van het Kongres moeilijk was. Indien het referendum dit besluit bekrachtigt, dan zal — in verband met de uitgesproken ongewenstheid van de uitgave van plaatselijke blaadjes — beproefd worden door middel van een maandblad, dat gemakkelijke propagandistische lektuur geeft, naast *De Tribune*, aan alle eischen zooveel mogelijk tegemoet te komen. Maar één eisch sta op den voorgrond, een eisch

aan onze leden: werkt ondanks alle moeilijkheden voor en met ons blad; alleen daardoor zult gij *De Tribune* meer abonnees, meer advertenties, meer steun, meer uitbreiding kunnen brengen. En dit alles hebben wij noodig in onze propaganda voor de internationale Sociaal-democratie.

De Vakbeweging.

Het tweede voorname punt van ons Kongres was de vakbeweging. Wel is daarover niet in bijzonderheden zoo lang gesproken als over onze krant. Dat dit niet geschied is had een zwakke kant en een sterke. De zwakke is, dat nog lang niet al onze partijgenooten genoeg socialistisch werk verrichten in hun vakverenigingen. Daardoor, door dit gebrek, komen minder detailkwesties naar voren, en is de discussie korter. De sterke kant is, dat in onze Partij de houding ten opzichte van de vakbeweging vrijwel vast staat. En er werd dan ook over de vakbeweging niet alleen bij het betreffende punt maar ook, en vrij uitvoerig, in de openingsrede gesproken.

Ten opzichte van de vakbeweging kunnen wij na en door het Kongres het volgende konstateeren. De partij blijft vastbesloten staan op het moderne standpunt van het Vakverbond, en zal in het openbaar en huishoudelijk de arbeiders en partijgenooten op hun plicht moeten wijzen, zich in bij het Vakverbond aangesloten organisaties te vereenigen.

Wat de buiten het Vakverbond staande vakverenigingen betreft, maakt de Partij onderscheid tusschen de burgerlijke en die op het standpunt van den klassenstrijd staan. De Soc. Dem. Partij kan geen lid omvatten en heeft geen lid, dat aangesloten is bij een burgerlijke vakvereniging. Wij geloven niet, dat de Arbeiders-Partij dat ook van zichzelf zeggen kan of wil. Daarentegen zal de Soc. Dem. Partij, hoe ook in woord en metterdaad ageerende voor de beginselen en de vereenigingen van de moderne vakorganisatie, geen socialist kunnen uitsluiten alleen omdat hij nog niet aan de dwalingen van het syndikalisme ontkomen is. De S. D. P. sluit immers geen revisionisten uit. Hoe zouden we dan syndicalisten gaan royeeren!? Terecht oordeelde het Kongres anders, en verwierp een desbetreffend voorstel. In de internationale Sociaaldemocratie, waarvan onze Partij voor Nederland de rechtmatige vertegenwoordigster is, is ruimte genoeg voor *allen* die den klassenstrijd ook op politiek en parlementair terrein willen voeren, al moet in die strijd het Marxisme de leiding hebben.

Maar dit Kongres der S. D. P. was ook een manifestatie tegen de van het Vakverbond thans weer op de Arbeiders-Partij overgegangene misdadigheid tegenover het proletariaat, om in den strijd tusschen de proletarische denk- en strijdwijzen de burgerij ten gunste van het reformisme te hulp te roepen. Dat deed de moderne bouwvak-organisatie te Amsterdam in den winter van 1909/10. Dat deed Troelstra thans in zijn spoorweg-interpellatie. Het werd in de openingsrede van het Kongres aangetoond. De Sociaaldemocratie doet anders. Zij bestrijdt in de arbeidersbeweging het syndikalisme, maar staat steeds naast het klassenstrijdend proletariaat, wanneer dit door de bourgeoisie wordt aangevallen, en doet geen misdadige, trouwens hopeloze pogingen om door middel van de «verlichte» bourgeoisie de zwakheid — want iets anders is het syndikalisme niet — van het proletariaat te overwinnen.

De Kiesrechtbeweging.

Over de Kiesrecht-actie kunnen wij kort zijn. Ook het Kongres was hierover kort. Het wees af een apart petitionnement naast dat van de Arbeiders-Partij. Het wees af een nieuwe discussie over de vraag van al of niet teekenen van het kiesrecht-petitionnement der Arbeiders-Partij. Het referendum had eenmaal uitgemaakt: de S. D. P. teekent, — en daarbij bleef het.

Van betekenis is evenwel, dat aan het P. B. werd opgedragen op kleine schaal maatregelen te beramen voor

kiesrechtvergaderingen, waar ons socialistisch inzicht in de Kiesrechtzaak kan worden gehoord. Door de Arbeiders-Partij wordt dit inzicht nu eenmaal geweerd. En toch: de eisch van onverzwakt Algemeen Kiesrecht voor man en vrouw moet ook tegenover de liberalen en «democraten» onder de burgerij, en vooral voor de «onafhankelijken» en onverschilligen onder de arbeiders worden aangeheven. Dat kan alleen de Soc. Dem. Partij doen. Het aangenomen voorstel zorgt ervoor dat we het *zullen* doen.

Ten slotte kwam op dit Kongres met groote eenstemmigheid uit de wil van onze Partij, om de bekende derde Dinsdag in September, wanneer het petitionnement in Den Haag wordt aangeboden — een dag waarvan niemand onzerzijds het belang zal overdrijven — inderdaad tot een roode Dinsdag te maken. Zooals wij vroeger in de Arbeiders-Partij wel op zoo'n kiesrechtstag in Den Haag wisten te demonstreeren voor *De Tribune*, die alleen de werkelijk doelmatige strijd voert voor de macht, zoo zullen we thans toonen, dat het alleen de Soc.-Dem.-Partij is die met en door het Kiesrecht het Socialisme wil, en die anderszijds de Sociaal-democratie wil, om de kiesmacht d.i. op den duur de staatsmacht, te veroveren. Maar daarom, partijgenooten, dienen we nu reeds te zorgen, dat zooveel mogelijk onzerzijds dien dag in Den Haag mede betoogen. Aan het Partijbestuur met de afdeling Den Haag dus de regeling dezer machtsdemonstratie.

Andere besluiten.

De Zaaier zal gesteund worden, met alle macht, ten minste als ze het blijkt te wenschen.

Het propagandistenfonds werd zoo geregeld, dat elke afdeling, in overleg met het P. B. uitmaakt, wat ze daartoe bijdraagt. Wijnkoop werd tot propagandist benoemd.

De Partij zal nogmaals haar rechtmatige vertegenwoordiging in het Internationaal Socialistisch Bureau vragen. Gorter en Wijnkoop werden opnieuw tot onderhandelaars benoemd.

Inzake de Meibeweging werd aan het P. B. opgedragen zoo tactisch mogelijk te blijven aansturen op een éene Meidemonstratie, tezamen met de bij de Internationale aangesloten vak- en socialistische vereenigingen.

Den Haag werd als plaats voor het volgend Kongres aangewezen.

Verworpen werd een opzettelijke beperking van het aantal in het P. B. aanwezige Tribune-Redakteuren.

Zoo mogelijk zal de partij, zoo werd besloten, een eigen brochurehandel oprichten, hetgeen Gorter gelegenheid gaf te protesteeren tegen de onrechtmatigheid van de Arbeiders-Partij, om *zijn* vertaling van het Kommunistisch Manifest tegen zijn aan de Arb.-Partij kenbaar gemaakte wil in, in herdruk uit te geven.

Aan het in Plancius te Amsterdam vergaderde en tegen zijn kneveling protesteerende spoorweg-personeel werd een sympathieschrijven gezonden.

Wijnkoop gaf omtrent het door hem in de Haagsche vergadering over de Kopenhagsche reis gezegde, de inlichtingen, die het Kongres noodig achtte, en die in het Kongresverslag, dat afzonderlijk verkrijgbaar zal worden gesteld, te vinden zullen zijn.

Van Ravesteyn bracht verslag uit van de afgevaardigden naar het Kopenhagsche Kongres, terwijl Ceton een korte inleiding gaf omtrent de betekenis der Raadsverkiezingen, en De Visser namens het P. B. het vakbewegingsstandpunt uiteenzette.

Wij willen onzerzijds dit overzicht van het Kongres met een woord omtrent de Raadsverkiezingen besluiten.

Het zal het eerste teken zijn, dat na het Kongres naar buiten van ons uitgaat. Wij mogen niet ontmoedigd zijn, als ook dit levensteeken nog weer zwak zal wezen. Hoeveel of liever hoe weinig arbeiders hebben toch maar het Gemeentekiesrecht, en dan hoe weinig zijn pas Socialist! Wij zullen dus maar weinige stemmen halen. Wij zullen, zooals de tegenstanders dat noemen, weer schrikkelijk geslagen worden, omdat we meest belache-

slaging aan 't voltooiën over een ontzaglijk omvrijke wet, van honderden paragrafen, waarin alle bestaande groote wetten tot «verzekerings» der arbeiders tegen de gevolgen van het kapitalistisch stelsel zijn samengevat. Onze lezers weten ook al, dat deze nieuwe groote wet, over 't algemeen gesproken, een zeer belangrijke verknoeiing van de reeds bestaande en toch al zoo onvoldoende en verouderde verzekeringswetten meebrengt. Bij name geldt dit voor de ziekteverzekering, welke de arbeiders tot nog toe wel voor twee derden betaalden — wat een onrecht is — maar die ze dan ook zelf bestuurden, waardoor ze er in geslaagd zijn in den loop der tijden een grootsch net van inrichtingen ter voorkoming en heeling van ziekten uit te bouwen. De groote nieuwe wet brengt een volkomen ontrecting der arbeidersklasse op dit gebied en levert de ziekenkassen uit aan de willekeur en de sabotage der groote ondernemers en der agrariërs, die verwoede vijanden van de gezondheid en de welvaart der arbeidersklasse. Ook overigens brengt deze wet tal van verslechtingen, waartegenover slechts enkele verbeteringen staan, en de sociaaldemocratie kan haar dan ook niet aanvaarden, doch zal haar afwijzen.

Doch wat is nu 't eigenaardige bij de totstandkoming van dit misbaksel? Dit, dat het tot stand is gekomen doordien er geen of zoo goed als geen beraadslaging over heeft plaats gevonden in den volledigen Rijksdag. De beraadslaging heeft plaats gevonden in een commissie, waarin natuurlijk alle partijen vertegenwoordigd waren. Daar zijn natuurlijk alle verbeteringen der sociaaldemocraten verworpen en hebben de vertegenwoordigers der partijen zich met elkaar verstaan over de kleine wijzigingen, die ze in 't ontwerp, in overleg met de regering, wilden aanbrengen. En toen nu het ontwerp in den Rijksdag kwam, veranderde deze in een wetgevingsmachine, in een soort van molen, die paragrafen maalde.

De sociaaldemocraten herhaalden natuurlijk hun voorstellen in het plenum (de volle vergadering) en verdedigden deze, doch op enkele uitzonderingen na, kregen zij geen antwoord of weerlegging van een der burgerlijke partijen. De afgevaardigden dezer partijen waren veranderd in blinde volgelingen van hetgeen hun leiders hun aanwezen. De meesten hunner stemden zonder eenige kennis van zaken, zonder de stukken te hebben bestudeerd, ja zelfs zonder ze te hebben gelezen. Honderden paragrafen, paragrafen, waaraan het wel en wee, het geluk of het ongeluk, het leven of de dood in vele gevallen van duizenden en duizenden arbeidende mannen, vrouwen en kinderen afhangt — de vrijen moeten hier weer eens over nadenken — werden soms op één dag afgehandeld, en zoo ging 't voort in één koortsigen ren, slechts van tijd tot tijd door een kleine onderbreking of een haperen der machine opgehouden, tot heel de ontzaglijke materie verwerkt, d.w.z. vormalen was. Indien de sociaaldemocratie ook maar getracht had obstructie te voeren, indien zij zich niet bepaald had tot het aanvoeren alleen maar van de zakelijke gronden, die haar bij elke paragraaf bijna wijzigingen deden voorstellen, de wet zou 't waarschijnlijk niet tot de derde lezing hebben gebracht.

Zoals men ziet: „wetgeven” in de werkelijke beteekenis des woords is dit niet meer. Wetgeven veronderstelt, dat werkelijk in het openbaar de behandeling van de wetten, die immers van zoo eminente beteekenis voor talloze individuen en heele klassen kunnen zijn, op zorgvuldige wijze van alle kanten worden onderzocht door afgevaardigden, die weliswaar niet allemaal over alle mogelijke zaken even goed ingelicht kunnen zijn, doch die toch, al stemmen ze ten slotte in overleg met hun collega's van dezelfde partij, eenigszins doordrongen zijn van het besef, dat ze ook ieder als persoon een zekere verantwoordelijkheid hebben tegenover het algemeen, de partij of de klasse, die ze dienen. Maar in de plaats daarvan is bij een dergelijke behandeling als in den Duitsche Rijksdag de volkomen uitschakeling der persoonlijke verantwoordelijkheid getreden; zijn de afgevaardigden gedegradeerd tot totaal onbeteekende machines, die de wenken van de leiders der partijen, welke het partijbelang boven alles doen gaan, hebben te volgen.

En desniettemin verwijten de burgerlijke woordvoerders de sociaaldemocratie, dat zij de persoonlijkheid geweld aan zou doen! Terwijl wij zien, dat juist het burgerlijke parlementarisme zijn vertegenwoordigers maakt tot willooze machines ter bereiking van de laagste doeleinden, terwijl de sociaaldemocratie weliswaar de discipline eischt, de onderwerping van den eigen wil aan de democratisch tot stand gekomen beslissing der meerderheid, doch dat met het oog op het grootsche doel, dat zij nastreeft, de verheffing van heel het volk tot gelijken en vrijen.

En, zooals wij in den aanvang zeiden, het beeld, dat de Duitsche Rijksdag nu weer geboden heeft, heeft hij gemeen met alle werkelijke parlementen: het is het beeld, dat de ontwikkeling van het parlementarisme ons overal biedt.

Meer en meer wordt het, ook in de «democratische» landen een soort van machine in de handen van de leiders der partijen, die in het nauwste verbond met de regeeringen haar doen voortbewegen of... stilstaan. In Engeland is dit precies zoo het geval als in het nietparlementair geregeerde Duitsland. En de stilstand komt vaker nog voor dan de snelle draaijerij.

Over het tweede werk de grondwet voor Elzas-Lotharingen een volgend maal.

v. R.

Het Einde eener Heerschappij.

Toen voor eenige jaren een Amerikaansch schrijver, die de verhoudingen in het land zelf bestudeerd had, verklaarde, dat in Mexiko de revolutie voor de deur stond, vond hij niet veel geloof. Voor ruim een half jaar las men van oproerige bewegingen, die zonder gevolg bleven; de rust, heette het, was weer geheel hersteld. Op 't oogenblik is het heele land in oproer en de heerschappij van den geweldenaar Porfirio Diaz is ten einde.

Burgerlijke schrijvers prijzen de wijze en krachtige regeering van Diaz in bewonderende woorden. Sinds hij in 1876 door een soldatenoproer president werd, heerschte er orde en welvaart; terwijl vroeger de eindeloze veeten van elkaar bestrijdende en elkaar afwisselende generaals het land niet tot rust komen lieten, ontwikkelde het zich economisch op grootsche wijze, sinds Diaz met ijzeren vuist de teugels van het bewind voerde. Deze kolossale ontwikkeling en deze welvaart moeten echter opgevat worden in den zin, dien de bourgeoisie daaraan hecht, bij wie zooals men weet, een land rijker en gelukkiger heet, naarmate de bevolking er op meer winstgevende manier kan worden uitgebuit en naarmate het grooter voordeelen voor den uitbouter oplevert.

Mexico is rijk aan natuurschatten, aan vruchtbare vlakten, waar de tropische zon rijke oogsten wassen laat, aan begeerlijke plantaardige producten en aan kostbare ertsen. Op deze schatten van den bodem heeft zich het internationale en in de eerste plaats het Noord-Amerikaansche kapitaal geworpen, zoodra Diaz de inwendige rust en orde hersteld had. Mexico werd koloniaal bezit in den modernen zin van het woord, waar een van politieke rechten verstoken bevolking in dienst van vreemd kapitaal aan de natuur haar schatten moest ontwoekeren. Diaz werd de zaakwaarnemer van dit kapitaal; hij leverde de natuurlijke rijkdommen van het land aan Amerikaansche kapitalisten over, die daarvoor hem en zijn aanhang de middelen tot persoonlijke verrijking en tot instandhouding van zijn heerschappij verschaften. Deze heerschappij was onder het mom van een herhaalde herkiezing in werkelijkheid een Russisch absolutisme, dat met een leger van 40000 man een Russisch stelsel van bespieding, vervolging en onderdrukking zich staande hield tegenover elken tegenstand.

En dat was noodig, want misschien werd nergens in de wereld de arbeidersbevolking zóó uitgebuit en zóó onderdrukt als in Mexico.

De slavernij is er officieel afgeschaft, maar feitelijk bestaat zij er nog steeds in den vorm van de peonage of schuldsclavernij. Het recht van den vrijen arbeider om ander werk te zoeken en van woonplaats te veranderen is hier door zijn schuldenlast opgeheven.

Marx beschrijft dezen vorm van slavernij reeds in «Het Kapitaal»: «In verscheidene landen, met name in Mexico, is de slavernij verborgen onder den vorm van de peonage. Door voorschotten, die door te leveren arbeid moeten worden terugbetaald, welke verplichting van geslacht op geslacht overgaat, wordt niet alleen de arbeider zelf, maar ook zijn familie metterdaad het eigendom van andere personen en dier familie.» President Juarez had de peonage afgeschaft. De zoogenaamde keizer Maximiliaan voerde ze weder in...!! Ook Diaz maakte ze wederom tot den grondslag van de Mexicaansche maatschappij, immers met juridisch en politiek vrije arbeiders kan het koloniale kapitaal weinig beginnen. Mag nog in het Noorden de uiterlijke schijn van vrijheid eenigszins bewaard zijn gebleven, in het Zuiden in Yucatan, in de streken, waarheen de politieke gevangenen gevoerd worden, bestaat op de plantages de openlijke slavernij met de zweep. Daarheen worden bijvoorbeeld de Yaqui-Indianen gezonden, nadat zij zich te vergeefs verzet hebben tegen den schamteloozen diefstal van hun land, dat hun eenvoudig afgenomen en aan een Amerikaansche maatschappij verkocht is.

Echter ook in het Noorden kan het kapitaal tevreden zijn. De loonen zijn zoo laag; dat in deze streken, waar de arbeiders zoo weinig behoeften hebben, deze toch immer door gebrek bedreigd worden; men kan zich denken, hoe hoog hier bij de groote productiviteit van den bodem de winsten moeten zijn. Looneischen behoeft men niet te vreezen; iedere staking wordt door wapengeweld onderdrukt, iedere vakactie voert dadelijk naar de gevangenis. «Gij Amerikanen» zeide een Amerikaansch plantagebezitter in Mexico tot een landsman van hem, «wordt zoo geregeerd door de vakverenigingen, dat ge niet weet, wat vrijheid is, voor ge hier in Mexico komt». De volkomen, onbegrensde vrijheid van uitbuiting vindt de kapitalist in Mexico, in dat paradijs der kapitalisten, verwarkelijkt: geen wonder, dat de gansche burgerlijke wereld vol bewondering Diaz prijst, die aan land en volk een ongestoorde uitbuiting door het kapitaal verzekerde.

De ontwikkeling zelf echter ondergraaft langzamerhand de grondvesten van dit regeeringsstelsel. De vreeselijke uitbuiting van de landarbeiders moest tot stijgende verbittering en tot geweldige uitbarstingen leiden, die weliswaar telkenmale door wapengeweld bloedig onderdrukt werden, maar die toch telkens opnieuw weer losbraken. De industrie, door goedkope arbeidskrachten aangelokt, ontwikkelt zich, spoorwegen worden aangelegd, en zoo ontstaat een modern proletariaat, dat weliswaar een tijd lang met bloedig geweld ten onder gehouden kan worden, maar dat daardoor immer meer aan revolutionaire kracht wint. Tegelijkertijd wordt de bezittende klasse in Mexico zelf steeds ontevredener met dit absolutisme; zij heeft

geen reden, deze vreeselijke uitbuiting van de massa's in haar land met tevredenheid aan te zien, daar slechts het buitenlandsche kapitaal er rijk van wordt; haar verlangen, zelf aan de uitbuiting deel te nemen, moet eerst den vorm van medelijden met de slachtoffers van vreemde uitbuiting aannemen. De opstanden en uitbarstingen van vertwijfeling van de gepijnigde massa's bedreigen haar rust en niet die van de trustheeren in Amerika. Zij zou zelf liever de natuurlijke rijkdommen en de meerwaarde willen binnenhalen, die nu aan vreemden komen, die slechts met Diaz en zijn klik de buit deelen. Zoo verloor Diaz in de bezittende klasse iederen steun, terwijl een revolutionaire beweging tegen zijn regeeringsbeleid immer meer veld wint. Door gewelddadige onderdrukking van iederen tegenstand, door een stelsel van geheime politie en door willekeurige gevangenneming van iederen verdachte zocht hij zich staande te houden; zijn regeering werd in gruwzaamheid geheel gelijk aan het Russische czarisme en brengt ook dezelfde vruchten voort. De talentvolste van de revolutionairen en van zijn politieke tegenstanders hield hij gevangen in vuile, vochtige, stikdonkere holen van de vesting San Juan d'Ulloa, de Mexicaansche Peter en Paulsvesting, bij Vera Cruz, waar zij door ziekten ellendig omkomen; daardoor echter wies het aantal en groeide de haat van de geheime revolutionairen steeds meer. Zij noemen zich de liberale partij, wijl hun direct doel bestaat in politieke rechten, parlementarisme, rechtszekerheid en agrarische hervormingen; hun aanhang krijgen zij hoofdzakelijk uit de lagen van de intellectueelen en van het proletariaat.

Tot hen behoort Madero niet, die zich sinds een half jaar aan het hoofd van het leger der revolutionairen bevindt. De Madero's zijn rijke grondbezitters in het Noorden van Mexico, bezitters van miljoenen acres land en miljoenen dollars. Het hoofd van de familie, die als gouverneur, d.i. als ongekroonde koning in zijn provincie heerschte, was van oudsher een vriend van Diaz, als wiens concurrent nu zijn kleinzoon naar de wapenen gegrepen heeft. In zooverre gelijkt de opstand van Madero op alle vroegere revoluties in deze landen, waarbij de nagenoeg onafhankelijke grootgrondbezitters van verschillende provincies elkander met de hulp van hun gewapende ondergeschikten afwisselend uit de regeering verdronen. Door de moderne ontwikkeling echter verkrijgt zijn verheffing tegelijkertijd een ander karakter; zij maakt hem tot den aanvoerder der bezittende klassen in Mexico, die steunt op de verbittering van de breede massa's der uitgebuiten, om zich in de plaats van Diaz als president op te werpen. Wanneer hij zegevierde, — en dat is na verovering van de stad Juarez en van andere gewichtige plaatsen in het Noorden geschied, — dan was dat slechts hierdoor mogelijk, dat de revolutionaire beweging van de «liberalen» eerst den bodem ondermijnde.

Men spreekt in de couranten voortdurend van Madero, alsof de geheele revolutie in hem belichaamd zou zijn. Dat deze echter geen eensgezinde beweging is, bewijzen de berichten over oneenigheden in het leger der oproerlingen; vele van zijn troepen zouden krachtiger willen optreden, terwijl hij aarzelde en onderhandelde, om zoo mogelijk met de Diazpartij tot een overeenkomst en een soort van deeling van de macht te komen, met terzijdestelling van Diaz zelf. Daarnaast leest men in de nieuwsberichten over de toenemende «anarchie» in het land, wat niets anders is dan een bourgeoisie-term voor het feit, dat de uitgebuite peonen zich zelfstandig, zonder met Madero rekening te houden, tegen de troepen van Diaz te weer stellen. Daarbij duiken reeds in deze massa's communistische ideeën op; de leuze «land en vrijheid» wordt aangeheven, in bewuste tegenstelling tot de gematigde eischen van Madero en zijn burgerlijken aanhang.

Deze proletarische beweging moet natuurlijk de Amerikaansche trustheeren zeer verontrusten. Daarom trachten zij den strijd zoo spoedig mogelijk te beëindigen; eigenlijc hebben zij Diaz reeds lang laten vallen en zochten zij hem, tot terugtreden te bewegen, waartegen de stijfkoppige grijsaard zich natuurlijk verzette. Van Madero dreigt hun geen gevaar, want met zijn geslacht doen de Morgans en de Rockefellers reeds lang zaken, en zij zullen het, daar het nu eenmaal niet anders gaat, ook met een vrijere staatsregeling in Mexico voor lief nemen. De kapitalistische uitbuiting in Mexico zal niet ophouden, maar de peonage, de Russische geweldenaar en de politieke rechteloosheid zullen verdwijnen, en daarmee zal een groote schrede voorwaarts gedaan zijn. Hoeveel politieke rechten de massa's daarbij zullen verkrijgen, zal vooral van de militaire macht en van de revolutionaire kracht afhangen, die zij zullen weten te stellen tegenover den aanhang van Madero. A. P.

Kleine berichten.

De Italiaansche Minister-President Giolitti heeft thans ook de loonstaking van de metselaars te Rome door middel van de militairen doen verliezen. Hij liet namelijk het werk aan het Viktor-Emanuel-monument, dat in Juni klaar moest zijn, door soldaten verrichten. Te zwak voor een massale staking tegen deze militaire onderkruiperij moesten de metselaars toegeven. Maar de burgerlijke radikalen, tot wie Giolitti zich rekent, verschijnen weer eens in een schoon licht. En wat te zeggen van de revisionisten, die hem steunen?

Het Algemeen Kiesrecht, gelijk, geheim en direkt voor alle volwassen mannen, werd door de Duitsche Rijksdag voor het Kijke-

land Elzas-Lotharingen ingevoerd. De Sociaaldemocratie, rekenende op de revolutionaire werking van dit voor mannen onverzwakte Kiesrecht, stemde natuurlijk voor.

De verkiezingen in Portugal brachten de burgerlijke Republiek een volledige overwinning in het Parlement. Slechts weinige onafhankelijke republikeinen werden gekozen. Overtuigd van hun zwakte onthielden zich de monarchisten. De jonge Sociaaldemocratie streed mee. Haar stemmental is nog onbekend. Ze won geen zetels.

Het Marokkaansche avontuur duurt voort. De Franschen spreken van een formeel protektoraat over Marokko, maar zullen waarschijnlijk wel daaronder in het Sultanaat politiek en militair de baas blijven. Duitsland zal, met economische voordeelen gewonnen, tegen Frankrijks politiek voorloopig wel niet ageeren. Maar, o schande voor revisionisme en syndikalisme, ook het Fransche proletariaat staat als lamgeslagen erbij, en ageert niet.

In en om China verscherpen de tegenstellingen zich dagelijks, vooral tusschen Japan en Amerika. China heeft n.l. door de steun niet alleen van Engelsche, Fransche en Duitse, maar door het dringend optreden van de Vereenigde Staten, tevens door Amerikaanse bankiers, een groote leening afgesloten. Japan acht zich thans in zijn uitbreiding in Noordelijk China, Mandsjoerije, door het met China zich verbindende en Japan er buiten houdende Amerika, evenzeer bedreigd, als het zich voor de Russisch-Japansche oorlog door Rusland bedreigd zag. De oorlogskansen in het Verre Westen stijgen dus.

De oude bloedhond Diaz, ex-President van Mexiko, heeft zich zelfs nog op zijn door de opstandige bevolking van de hoofdstad Mexiko afgedwongen vlucht, alleen door een bloedig gevecht weten te redden. Maar het nieuwe regiem van den voorloopigen president Delabarra wordt niet alleen hierdoor reeds in zijn groot-kapitalistische afhankelijkheid gekenmerkt, dat het dezen misdadigen tiran en geldwolf Diaz, die door de bourgeoisie van de gansche wereld zelfs thans nog hoog vereerd wordt, liet loopen, maar ook door dat Delabarra, de beschermeling van Madero, vroeger gezant van Diaz was bij zijn politieke en financiële burens, de Vereenigde Staten van Amerika. Ten slotte zij vermeld, dat de nieuwe regeerders reeds thans de proletarische revolutionairen met wapengeweld vervolgen. Mexiko blijft dus een Amerikaansche kolonie.

In de Balkan blijft het oorlogsgevaar toenemen. Eenerzijds verscherpen zich de tegenstellingen tusschen Bulgarije en Griekenland aan de eene kant en Turkije aan de andere kant, alle drie door het jonge kapitalisme tot uitbreidingsdrang gedreven; anderzijds komt het Czarisme, zelf door zijn binnenlandsche moeilijkheden geplaagd, evenals vroeger in China, thans door middel van den rooverhoofdman op de troon van Montenegro met behuld van Italië, ook in Turkije stoken. Hoe lang het daar „vrede“ zal blijven? Eén ding is met dat al van gewicht: De Sociaaldemocratie op de Balkan, internationaal en republikeinsch gezind, versterkt zich en dringt tot eenheid, en verzet zich zoowel tegen binnen- als tegen buitenlandse uitbuiting.

FEUILLETON.

VERSLAG van de openingsrede gehouden door den Voorzitter D. J. Wijnkoop op het Congres der S. D. P. op 27 Mei 1911 in het gebouw Boneski te Rotterdam.

Partijgenooten —! Evenals vorig jaar zal er ook dit jaar bij de opening van het Congres een enkel woord, of waarschijnlijk iets meer, tot U gesproken moeten worden over onze partij, en naar aanleiding van hetgeen er in dit jaar is gebeurd.

Wij zullen eerst hebben te bespreken wat onze taak is. Of eigenlijk mag eerst wel besproken worden, of wij wel een taak hebben. Want nog altijd beweert een deel der Nederlandsche arbeidersbeweging, dat wij eigenlijk geen taak hebben. Onlangs heeft Vliegen, de Voorzitter der Arbeiderspartij, zich nog aldus in eene Cursusvergadering van dat Comité voor arbeidersontwikkeling, dat te Amsterdam onder voogdij van Voogd staat, zich op deze wijze uitgelaten. Hij behandelde daar in eenige avonden de geschiedenis der Nederlandsche arbeidersbeweging, en moest dus ook over onze partij iets zeggen. En daarover zeide hij toen boudweg, dat de S. D. P. eigenlijk geen taak had. Al wat, op elk gebied, moest worden gedaan, geschiedde reeds, natuurlijk door de Arb. Partij: op politiek gebied, op vakvereenigingsgebied, en op het gebied der arbeidersontwikkeling. Welnu, uit hetgeen die avond gezegd werd, bleek ten duidelijkste, dat wij althans op het gebied der ontwikkeling en op het gebied der politiek wel terdege een taak te vervullen hebben.

Onze taak blijkt voor ons trouwens volkomen uit de feiten van den dag. Er is in Holland helaas nog veel te weinig kennis van het socialisme, en van den strijd daarvoor te voeren. En uit hetgeen dien avond door Vliegen gezegd kon worden, bleek, dat die kennis in de laatste jaren er wellicht nog op achteruit gegaan is. Dat bleek zeer duidelijk uit een punt, dien avond speciaal naar voren gebracht, uit hetgeen Vliegen n.l. over de koloniale politiek zei. Op dat gebied, beweerde hij, was er geen verschil tusschen de twee groote stroomingen in de

Inplaats van Berteaux, de door het vlieg-ongeluk gedoodde zoogenaamde burger-minister van oorlog in Frankrijk, werd thans generaal Goiran tot minister benoemd, iemand die moeilijk naar binnen en naar buiten, zie Marokko, militaristischer en imperialistischer zal kunnen optreden dan de radicaal-socialistische millionaire Berteaux ook reeds deed.

De bevolking van Engeland (zonder Schotland en Ierland) steeg in de laatste 10 jaar van 32 op 36 millioenen. De hoofdstad Londen van 6 1/2 op 7 1/4 millioenen, dus meer dan één vijfde van de bevolking van het geheele land. Het door Engeland uitgebuite wingewest Ierland, daalde in die tien jaar met bijna 77000 menschen of bijna 1 3/4 procent, en heeft thans bijna 4.4 millioenen inwoners. De Ieren gaan als ze eenigzins kunnen naar Amerika, waar er meer tezamen wonen dan in Ierland zelf. Schoon resultaat van het veelgeprezen Engelsch Kolonialisme!

De stakingen in Rusland in 1910 bedroegen 265 met 35000 arbeiders tegen 290 met 55000 arbeiders in 1909. Thans eindigde evenwel minder dan één derde ten ongunste van de arbeiders, in 1907 en 1908 nog meer dan de helft. Vooral in Warschau en Moskou, het hart van Rusland, waren veel stakingen, vooral in de Textiel-nijverheid. Door de goede oogst nam de vraag der millioenen boeren naar textiel-goederen toe. Van deze gelegenheid wisten de Russische arbeiders ondanks de ergste reactie gebruik te maken. Bewijs genoeg voor hen, in de revolutie gestaalde, kracht.

Van de Afdelingen.

Amsterdam. De vergadering in distrikt III waar J. Polak Jr. en D. J. Wijnkoop Vrijdagavond over het Geef- en Neemstelsel der Regeering spraken, was goed bezocht.

Maandag 12 Juni huishoudelijke vergadering in De Geelvinck. Aanvang ditmaal half negen precies.

Agenda: 1. Verslag afgevaardigden naar het Congres. — 2. Referendum. — 3. Regeling der Raadsverkiezingen.

Vlissingen-Middelburg. De afdeling vergaderde Woensdag (vòór het Congres) huishoudelijk, in hoofdzak ter bespreking van de jaarverslagen van de „Tribune“ en van de partijsecretaris. Voorts werd besloten een stuk aan het te Middelburg verschijnende vrij-socialistisch weekblad „De Toekomst“ te zenden naar aanleiding van het daarin voorkomend verslag van onze onlangs gehouden openbare vergadering, en tot de gemeenteraad van Vlissingen een adres te richten ter ondersteuning van een onlangs door de afd. Vlissingen der S. D. A. P. gezonden adres in zake de verordening op de Plaatselijke Direkte belasting op de inkomsten. Aan Kolthek is verzocht voor het sinds lang bepaalde debat nu binnenkort, liefst Zondag 4 Juni a.s., over te komen.

Woosp. t Adres van den Secretaris is thans G. de Vos, Van Mesdagstraat 135.

Korrespondentie: De Belgische en de Parijsche brief, een ingezonden stuk, en nog een paar kleine stukken moeten tot de volgende week blijven liggen.

Steunt de Tribune door Abonnees te winnen.

sociaal-democratie, het Marxisme en het Revisionisme. Op dit gebied heerschte eenstemmigheid.

En toen gaf Vliegen het volgende op zijne bekende openhartige wijze ten beste, wat echter ook bewijst, wat iemand in Nederland nog zeggen kan, zonder op te houden zich socialist te durven noemen.

Van hetgeen Vliegen daar zei, is eigenlijk nooit een verslag verschenen. Misschien gaat het ook slecht een goed verslag van zoo'n cursus te geven. Hij zeide echter ongeveer het volgende. De sociaaldemocratie kan de koloniale politiek al is het kapitalistische politiek soms niet tegenwerken. Kolonies zijn nu eenmaal noodzakelijk. Het is noodzakelijk dat de onontgonnen landen in het modern produktieproces worden betrokken. «De beschaving» wil altijd de wereld voor zich veroveren. Die ontginning kan thans alleen in kapitalistische vorm geschieden. Men moet dus de inlanders proletariseeren. En wij, wij hebben de kapitalistische ontwikkeling te bevorderen in plaats van tegen te gaan.

Alleen het feit reeds, dat dit in deze ernstige tijden op een cursus der «officieele» sociaal-democratische arbeidersontwikkeling kan worden gezegd over de koloniale politiek, het middel der kapitalisten, om tegenover de Sociaal-Democratie nog een tijdje stand te houden, bewijst voldoende hoe noodzakelijk de S. D. P. hier te lande is. Dat bewijst hoeveel wij nog hebben te doen en op het gebied der ontwikkeling en op dat der politiek.

Heel gemakkelijk was het natuurlijk, om dien avond ons standpunt in de koloniale politiek daartegenover te stellen. Het standpunt, dat ik dien avond daar heb uiteengezet, is voor ons vanzelfsprekend. Ook voor ons land is het een feit, dat de koloniale politiek hoe langer hoe gevaarlijker voor het proletariaat wordt. Hier werpt men zich hoe langer hoe meer op uitbuiting van de Buitenbezittingen (de Indische eilanden buiten Java).

Ook in ons land kan het proletariaat er niet aan denken aan die «positieve» koloniale politiek mee te doen. Dit is evenmin mogelijk, als dat een positief militarisme mogelijk zou zijn.

Al wat men spreekt van «ethische» koloniale politiek, dat zijn slechts smoesjes. Dat is het hulsel, waarmee vooral anti-revolutionaire en vrijzinnigdemocratische po-

Advertentiën.

BETSY MANNOURY-BERKELBACH
VAN DER SPRENKEL

EN

GERRIT MANNOURY

geven kennis van de voorspoedige geboorte van hun dochter

ELISABETH MARIA.

Vlissingen, 30-5-11.

Verschijnt:

GOD en GELOOF,

GODSDIENST en MORAAAL.

Een studie gebaseerd op Multatuli's Ideeën en gewijd aan zijne nagedachtenis

DOOR

B. MAÏTREYA.

De uitgave geschiedt in circa 25 afleveringen van twee vel druks, te beginnen van af 15 Juni a.s. Bij intekening 10 cent per afl. In ééns f 2.50. Banden zijn verkrijgbaar à 50 ct.

Uitgever:

L. BESSEMS.

O. L. Vr. Kade 6, Maastricht.

CONGRES-FOTO'S.

Foto A. Het P. B. (Eenig!!)

Foto B. Een groot aantal der aanwezige nog-niet-dood-gedrukten. (Naar omstandigheden redelijk wel!)

Formaat 18 x 24 f 0.75. In platina f 1.25. Formaat 40 x 50 f 6.—. 10 pCt. bestemd voor het Tribune-garantiefonds. Na toezending van postwissel met vermelding wat verlangd, franco thuis. Voor belangstellenden verkrijgbaar bij:

JOH. P. EGNER,

Fronemanstraat 28 — Den Haag.

P.S. Wie helpt mij aan **Tribune**nummers 1° Jaargang?

N°. 1, 2, 3, 5, 10, 12, 14, 16, 18, 24, 31, 43.

Zoo mogelijk ruilnummers van alle jaargangen verkrijgbaar.

litici het leelijke der koloniale politiek trachten te bedekken. En toch decreteert de S. D. A. P.-ontwikkeling bij monde van haren Voorzitter, dat de arbeiders aan de koloniale politiek mee moeten doen!

Evenmin, als wij te bevorderen hebben, dat de kleine boeren en kleine handelaren thans door de groote bezitters worden geëxproprieerd (onteigend), evenmin hebben wij te bevorderen die zoogenaamde ontginning der onbeschaaftde landen.

Bovendien heeft de Sociaal-democratie tegen alle onderdrukking en geweldadigheden op te komen. Overigenis brengt de koloniale politiek in die landen geen beschaving, maar eene teruggang, een komen tot vroeger nooit gekende barbaarschheid.

Wij hebben ook nog te constateeren, dat de koloniale politiek, het teken waarin ook thans ons klein landje staat, de sociale hervormingen verzwakt, door de versterking van militarisme en marinisme, en bovendien de vakbeweging verzwakt. Immers maakt zij o. a. een groot en grooter deel der Hollandsche kapitalisten onafhankelijk van de Hollandsche industrie en van het Hollandsche proletariaat, en werkt zij dus de versterking der vakbeweging tegen.

Dat alleen reeds hier te constateeren bewijst voldoende de dwaasheid van Vliegen's gezegde, dat wij geen taak in Nederland te vervullen zoude hebben; het toont de onzin der zelfgenoegzaamheid, dat de Arb. Partij thans op elk gebied aan den dag legt, voldoende aan.

En de Marxisten in de S. D. A. P. moeten dat alles maar dulden, zoals Voogd, de voorzitter van dien avond die speech van Vliegen dulden moest.

Gortor. Zij hebben toch hun «Weekblad»? (Gelach). **Wijnkoop.** Juist, dat practisch geen invloed heeft, en verdragen moet, dat de arbeiders in deze dingen dom worden gehouden.

Dit alles bewijst voldoende, welke taak wij te vervullen hebben op het gebied der arbeidersontwikkeling. Maar ook op het gebied der Vakbeweging hebben wij onze plicht te doen. Wij hebben de arbeiders te wijzen enerzijds op de fouten der arbeiderspartij, anderzijds op die der syndicalisten. (Wordt vervolgd.)